

**ע"פ 1257/14 - המערער בע"פ 1257/14: יחיא כרים, המערער בע"פ
1890/14: מוחמד יונס, המערער בע"פ 1985/14: יחיא ענאן, המערער
בע"פ 2669/14: יונס סמיר נגד המשיבה, מדינת ישראל**

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1257/14

ע"פ 1890/14

ע"פ 1985/14

ע"פ 2669/14

לפני:
כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט י' דנציגר

המערער בע"פ 1257/14:	יחיא כרים
המערער בע"פ 1890/14:	מוחמד יונס
המערער בע"פ 1985/14:	יחיא ענאן
המערער בע"פ 2669/14:	יונס סמיר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעורים על גזרי דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה
בת"פ 12138-10-12 מיום 29.1.14 (השופטת
הורוביץ) ובת"פ 12175-10-12 מיום 30.1.14
(השופטת סלע)

תאריך הישיבה: י"ד בסיון התשע"ד (12.06.14)

בשם המערער בע"פ 1257/14:	עו"ד תמי אולמן
בשם המערער בע"פ 1890/14:	עו"ד אברהם ח'ורי
בשם המערער בע"פ 1985/14:	עו"ד מאהר תלחמי
בשם המערער בע"פ 2669/14:	עו"ד אחמד חמזה יונס; עו"ד מואנס יונס
בשם המשיבה:	עו"ד חיים שוויצר
משם שירות המבחן למבוגרים:	עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

השופט א' רובינשטיין:

א. שני ערעורים (ע"פ 1257/14 וע"פ 1985/14) על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטת הורוביץ) מיום 29.1.14 בת"פ 12138-10-12, ושני ערעורים (ע"פ 1890/14 וע"פ 2669/14) על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטת סלע) מיום 30.1.14 בת"פ 12175-10-12. ארבעת הערעורים נוגעים לאירוע עברייני אחד שעניינו שוד בחבורה, ועל כן נדונו לפנינו בחדא מחתא.

רקע - ע"פ 1257/14 וע"פ 1985/14

ב. בכתב אישום מתוקן בו הודו המערערים בע"פ 1257/14 וע"פ 1985/14 (ת"פ 12138-10-12), ילידי 1991 ו-1992 בהתאמה, נטען כי ביום 24.9.12 הגיעו המתלוננים לישוב ערערה, רכובים על קטנוע כדי לקנות רכב מתושב המקום, מוחמד עקל (להלן עקל). נטען, כי במהלך המשא והמתן למכירת הרכב הגיע למקום רכב אחר מסוג שברולט, בו נסעו המערער בע"פ 1257/14 (להלן כרים), המערער בע"פ 1985/14 (להלן ענאן) ואחד נוסף, מוחמד יונס (הוא המערער בע"פ 1890/14; להלן מוחמד). לאחר שהמתלוננים סיכמו עם עקל את פרטי מכירת הרכב - כך נטען בכתב האישום - פנו לנסוע לעיר מגוריהם בעוד רכב השברולט עוקב אחריהם. נטען, כי במהלך הנסיעה סימנו נוסעי רכב השברולט למתלוננים לעצור בצד הדרך, ושיכנעו אותם לשוב לערערה תוך שמוחמד מציג, באופן כוזב, כי ברצונו לרכוש את הקטנוע, וכי בשלב מסוים הצטרף לנסועי רכב השברולט סמיר יונס (הוא המערער בע"פ 2669/14; להלן סמיר). לפי כתב האישום, הגיעו המערערים והמתלוננים סמוך לאולמי "מיס אלרים" בערערה, שם עצרו והחלו לשוחח על מכירת הקטנוע. או אז - כך נטען בכתב האישום - הגיח מוחמד מאחורי אחד המתלוננים והפילו ארצה, והוא וסמיר החלו, בצוותא חדא, לתקוף את המתלוננים ולהכות אותם בפניהם ובגופם, תוך שסמיר משתמש באלה שהיתה ברכב השברולט, ותוך שהם דורשים מהמתלוננים את כספם. בכתב האישום נטען, כי כרים וענאן סייעו בידי מוחמד וסמיר מכוח נוכחותם. עוד נטען בכתב האישום, כי בהמשך נטלו מוחמד וסמיר, בסיוע כרים וענאן, מן המתלוננים סכום כסף בסך 16,000 ש"ח, וכי כתוצאה מן התקיפה

נגרמו למתלוננים חבלות בפניהם ובגופם.

ג. ביום 1.9.13 הודו כרים וענאן בכתב האישום המתוקן, והורשעו בעבירה של סיוע לשוד מזוין בחבורה לפי סעיפים 402(ב) ו-31 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ד. בתסקיר שירות המבחן מיום 9.12.13 בעניינו של כרים נאמר, כי ביום 22.3.13 נפצע ברגליו ובידו מירי שבוצע לעברו על-ידי מוחמד, וכי כתוצאה מכך אושפז לתקופה ממושכת, עבר שני ניתוחים ומצוי בתקופת שיקום. בתסקיר צוין, כי כרים גדל במשפחה נורמטיבית, מכילה ותומכת, וכי אין לו הרשעות קודמות. עוד צוין בתסקיר, כי כרים הגיע למפגשים של קבוצת עצורי בית, אך שיתוף הפעולה שלו היה חלקי, וכי שלל קשר למעשה השוד ולמעורבות אקטיבית מצדו. התרשמותו של עורך התסקיר היתה כי מדובר בבחור אינטליגנטי ובעל בטחון עצמי גבוה, אך במצבים מסוימים מתקשה להפעיל שיקול דעת ראוי ואינו ער להשלכות אפשריות של התנהגותו. הערכתו של עורך התסקיר היתה כי הסיכון להישנות מעשים דומים – נמוך. הואיל ובמפגש עם כרים לא עלו מוקדים המצריכים התערבות טיפולית, והואיל והוא לא ביטא צורך בקבלת סיוע מקצועי, לא בא התסקיר בהמלצה טיפולית. בתסקיר נאמר, כי יש מקום לשקול את ביטול הרשעתו של כרים, כיון שמדובר בבחור בתחילת דרכו עם פוטנציאל לניהול אורח חיים נורמטיבי, תוך הטלת צו שירות לתועלת הציבור.

ה. בתסקיר בעניינו של ענאן מיום 8.12.13 תואר רקעו הנורמטיבי, וצוין כי הוא נעדר הרשעות קודמות. לפי התסקיר, ענאן נטל חלק בקבוצת עצורי בית, אך מיעט להשתתף בשיח הקבוצתי. בתסקיר נאמר, כי ענאן שלל באופן גורף כל קשר למעשה השוד. עוד נאמר, כי הסיכון להישנות עבירות דומות – נמוך, וכי ההתרשמות היא שההליכים המשטריים והמשפטיים היו בעבורו גורם מרתיע. לפי התסקיר, אין צורך בהתערבות טיפולית בחייו של ענאן, וניתן להמליץ על ביטול הרשעתו תוך הטלת צו שירות לתועלת הציבור.

ו. בגזר דינו מיום 29.1.14 עמד בית המשפט המחוזי (השופטת הורוביץ) על חומרתו של האירוע בו הורשעו כרים וענאן. נאמר, כי על בתי המשפט להרים תרומה ממשית לביעור נגע השוד. על כן – כך נאמר בגזר הדין – אין מקום לביטול הרשעתם, וגם הטענה שלא נטלו חלק אקטיבי באירוע אינה יכולה לשנות ממסקנה זו. באשר לענישה נאמר, כי מתחם הענישה ההולם נע בין שנת מאסר לשלוש שנות מאסר. עם זאת, בהתחשב בהודאותיהם של כרים וענאן, בחרטתם הכנה, בשיתוף הפעולה שלהם עם המשטרה (צוין כי כרים הביא ללכידתו של מוחמד), בפציעתו של כרים ובאמור בתסקירי שירות המבחן, נאמר כי יש מקום לסטות לקולה ממתחם הענישה. על כרים וענאן הוטלו – כל אחד מהם – שישה חודשי מאסר על דרך של עבודות שירות; שנים עשר חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים; צו מבחן למשך שמונה עשר חודשים; ופיצוי כל אחד מהמתלוננים בסך 3,000 ש"ח.

הערעורים בע"פ 1257/14 וע"פ 1985/14

ז. בערעורו של כרים (ע"פ 1257/14) נטען, כי נסיבות המקרה ונסיבותיו האישיות מצדיקות את ביטול הרשעתו, ועל כך נסב הערעור. נטען, כי בגזר דינו של בית המשפט קמא לא ניתן משקל מספק להודאתו של כרים ולעובדה שהפליל את כל המעורבים באירוע, ועקב כך נורה על ידי מוחמד ונזקק לטיפול רפואי אינטנסיבי וממושך; עוד נטען בערעור, כי לא ניתן משקל די הצורך לרקעו הנורמטיבי. בערעור נטען גם כלפי מתחם הענישה שנקבע בגזר הדין. כרים עותר לביטול הרשעתו ולענישה של שירות לתועלת

הציבור.

ח. בתסקיר משלים מיום 9.6.14 שב שירות המבחן על התרשמותו ממשפחתו של כרים, ועל הערכתו כי הסיכון להישנות מקרים דומים בעתיד - נמוך. להערכת עורך התסקיר, גם כיום מתאים כרים לביצוע עונש במסגרת צו שירות לתועלת הציבור.

ט. אף בערעורו של ענאן (ע"פ 1985/14) נטען, כי שגה בית המשפט המחוזי משלא הורה על ביטול הרשעתו, חרף המלצתו של שירות המבחן. נטען, כי מכלול הנסיבות בעניינו של ענאן מטה את הכף לביטול הרשעתו.

י. בתסקיר משלים מיום 9.6.14 שב וציין שירות המבחן כי הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד - נמוך. בתסקיר נאמר, כי ענאן - אף הוא - מתאים לביצוע עונש במסגרת צו שירות לתועלת הציבור.

רקע - ע"פ 1890/14 וע"פ 2669/14

יא. כתב האישום המתוקן (ת"פ 12175-10-12) בו הודו (ביום 20.10.13) מוחמד וסמיר, ילידי 1992, מגולל מסכת עובדתית דומה לזו שתוארה מעלה, באשר לכתב האישום בו הודו כרים וענאן, ועל כן לא נאריך. מוחמד הורשע - לפי הודאתו - בעבירה של שוד מזוין בחבורה לפי סעיפים 402(ב) ו-29 לחוק העונשין, וסמיר הורשע - לפי הודאתו - בעבירה של תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 380 ו-382(א) לחוק העונשין.

יב. בתסקיר שירות המבחן בעניינו של מוחמד מיום 12.1.14 נאמר, כי הוא מבין את חומרת מעשיו ומצר עליהם, וצוינה העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי. נאמר, כי על רקע ביטחון עצמי נמוך וצורך להוכיח את יכולותיו, נוטה מוחמד ליטול סיכונים ללא שיקול דעת ומגלה קושי בויסות דחפיו. בתסקיר צוין, כי מוחמד נעצר על רקע אירוע הירי בכרים, וכי לא הגיע באופן רציף למפגשי קבוצת עצורי הבית. הערכתה של עורכת התסקיר היתה כי הסיכון להישנותה של התנהגות תוקפנית בעתיד - בינוני. בתסקיר צוין, כי הגם שקיימת נזקקות טיפולית ניכר קושי אצל מוחמד להיתרם מהליך טיפולי, ועל כן בא התסקיר בהמלצה לשקול הטלת עונש שיציב לו גבולות ברורים.

יג. בתסקיר מיום 12.1.14 בעניינו של סמיר נאמר, כי ההתרשמות מהוריו היא חיובית, אולם הם מגוננים עליו ואינם מודעים לדפוסי האלימות שלו. נאמר, כי סמיר נוטה להקטין ולמזער את חלקו באירוע בגינו הורשע. בתסקיר צוין, כי לסמיר נפתח תיק בשנת 2008 בגין השתתפות והתקהלות אסורה, בו נדון לשל"צ ללא הרשעה. התרשמותו של עורך התסקיר היתה כי לסמיר אופי חלש ונגרר, דפוסי התנהגות אימפולסיביים וגבולות מטושטשים; אלה - כך נאמר - מגבירים את הסיכון להתנהגות בעייתית ופורצת גבולות. עוד נאמר בתסקיר, כי בשל שיתוף הפעולה החלקי שלו נראה שיתקשה להפיק תועלת מהליך טיפולי, אולם יתכן כי ענישה במאסר על דרך של עבודות שירות, יחד עם מאסר מותנה ופיצוי המתלוננים, תחדד לו את חומרת התנהגותו.

יד. בגזר דינו מיום 30.1.14 עמד בית המשפט (השופטת סלע) על חומרתם של המעשים והעבירות בהם הורשעו מוחמד וסמיר -

תקיפתם של המתלוננים ללא סיבה נראית לעין כדי להשיג כסף "מהיר וקל". נאמר, כי גם השימוש בנשק קר והעובדה שמדובר בחבורה מוסיפים לחומרתו של האירוע. בית המשפט קבע, כי מתחם הענישה בעניינו של מוחמד הוא בין שלוש לחמש שנות מאסר, ומתחם הענישה בעניינו של סמיר הוא בין שנה לשלוש שנות מאסר. בית המשפט זקף לזכותם של מוחמד וסמיר את הודאותיהם, הבעת הצער שלהם והתנצלותם, וכן את גילם הצעיר. באשר למוחמד צוינו גם עברו הנקי ואורח חייו הנורמטיבי עובר לביצוע העבירה, אולם מנגד צוין – לחומרה – כי היה הרוח החיה בביצוע העבירה, וכי נקט באלימות מבלי שדרש מן המתלוננים את כספם. בגזר הדין נאמר, כי "שיקולי הגמול והמניעה צריכים לגבור במקרה זה על נסיבותיו האישיות". באשר לסמיר צוין בגזר הדין כי הוא מגיע ממשפחה נורמטיבית. נאמר, כי נראה שהאירוע העברייני בו היה מעורב בעבר לא הרתיע אותו, וכי יש מקום להטיל עליו ענישה משמעותית. בית המשפט נדרש לטענה שהעלו סניגוריהם של מוחמד וסמיר לפיה יש מקום להקל בעונשם נוכח העונשים שהוטלו על כרים וענאן; נאמר, כי חלקם של האחרונים באירוע קטן משמעותית מחלקם של מוחמד וסמיר, וכי גם נסיבותיהם האישיות של כרים וענאן שונות מאלה של מוחמד וסמיר – בין היתר נדרש בית המשפט לתסקירים החיוביים בעניינם של כרים וענאן ולפציעתו החמורה של כרים. בסופו של יום הוטלו על מוחמד 30 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; שנים עשר חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים; ופיצוי בסך 25,000 ש"ח לכל אחד מן המתלוננים. על סמיר נגזרו שישה חודשי מאסר בעבודות שרות (ללא ניכוי ימי מעצרו); שנים עשר חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים; ופיצוי בסך 15,000 ש"ח לכל אחד מן המתלוננים.

הערעורים בע"פ 1890/14 וע"פ 2669/14

טו. בערעורו של מוחמד (ע"פ 1890/14) – אליו הוספו המתלוננים כמשיבים – נטען כנגד פערי ענישה מול שותפו לכתב האישום – סמיר, אשר לו עבר פלילי, ואף השתמש בנשק קר באירוע השוד – ומול כרים וענאן. נטען, כי שגה בית המשפט המחוזי בשקלו את העובדה כי מוחמד עצור בשל הירי בכרים, באשר עומדת לו חזקת החפות בהקשר זה. עוד טוען מוחמד, כי בית המשפט לא ייחס משקל מספק לשיקולי השיקום בעניינו. נטען גם כנגד גובה הפיצוי והפער הכרוך בו.

טז. בתסקיר משלים מיום 29.5.14 נאמר, כי להתרשמותם של גורמי הטיפול בבית הכלא, למוחמד דפוסים עברייניים, הוא מתקשה בקבלת סמכות ומרות, ואינו מביע נזקקות לטיפול.

יז. בערעורו של סמיר (ע"פ 2669/14) – שגם אליו הוספו המתלוננים כמשיבים – נטען, כי לא היו לו יד ורגל בתכנון האירוע, והדבר צריך להיזקף לזכותו, וכי רצפת מתחם הענישה שנקבע בבית המשפט המחוזי – גבוהה מדי. עוד נטען, כי הגם שכרים וענאן הורשעו בסיוע לשוד וסמיר בתקיפה חבלנית – עונשו חמור יותר. בערעור נטען, כי נוכח עקרון האחידות בענישה ונוכח נסיבותיו האישיות של סמיר, יש להקל בעונשו. אף כאן, נטען כנגד גובה הפיצוי.

יח. בתסקיר משלים מיום 5.6.14 צוין עורך התסקיר כי התרשמותו היא שסמיר מטשטש את חלקו באירוע, ומתקשה להתחבר לחלקים הבעייתיים שעמדו ביסוד התנהגותו האלימה. להערכתו של עורך התסקיר, סמיר יתקשה להפיק תועלת מהליך טיפולי, ועל כן לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית.

הדין בפנינו

יט. בדיון ביום 12.6.14 שבו הסניגורים על טענותיהם. באי כוחם של כרים וענאן טענו כי יש לאמץ את תסקירי שירות המבחן, שקראו להימנע מהרשעת שולחיהם. באי כוחם של מוחמד וסמיר התמקדו בעיקר בטענה כי יש להקל בעונשם נוכח העונשים שהוטלו על כרים וענאן; באי כוחו של סמיר התייחס, בהקשר זה, לרכיב הפיצוי. נציגת שירות המבחן ציינה, באשר לכרים וענאן, כי חלקם באירוע חריג לחייהם, וביקשה להפחית את צו המבחן לתקופה של שנה. באי כוח המדינה טען כי מוחמד היה הרוח החיה מאחורי האירוע בגינו הורשעו המערערים, וכי יש להבחין בין עניינו לזה של סמיר באשר – כך נטען – האלימות שהפעיל האחרון לא היתה לשם שוד. באשר לכרים וענאן טען באי כוח המדינה כי אלה הודו בסיוע שתרתם לביצוע עבירת השוד, והמלצתו החיובית של שירות המבחן כמו גם פציעתו של כרים באו לידי ביטוי בסטייתו של בית המשפט המחוזי ממתחם הענישה שנקבע בעניינם, כמות שפורט מעלה.

הכרעה

כ. לאחר העיון, חוששנו כי לא נוכל להיעתר לארבעת הערעורים ביסודם.

כא. אין – ולא יתכן – חולק על חומרתו של האירוע בשלו הורשעו המערערים, כל מערער לפי חלקו. פרשת שוד ותקיפה בחבורה מטביעה מטיבה חותם טראומטי על קרבנותיה, והדבר אינו צריך ראיה. אין ניתן להקל ראש בתקיפתם של שני המתלוננים, שכל חטאם היה – לפי כתבי האישום המתוקנים – היעדרותם לקריאתם של כרים, ענאן ומוחמד לשוב לערערה ולאמירתו של האחרון כי בכוונתו לרכוש את הקטנוע שלהם. בהסכימם לשוב לערערה לא שיערו המתלוננים, כי יפלו קרבן – בחינת טרף קל בעיני המערערים – למעשה שוד ואלימות. אכן, חומרתו של האירוע עולה הן מדברי הכחש שגרמו למתלוננים לסוב על עקבותיהם; הן מהאלימות שהופעלה בו, בין היתר באמצעות שימוש באלה על-ידי סמיר; והן מכך שמדובר בארבעה עבריינים, חבורה. הצדק עם בתי המשפט הקודמים, בציינם כי אירועים מעין אלה הפכו – למרבה הצער – לחזון נפרץ במחוזותינו. על בתי המשפט להירתם לביעורה של תופעה זו, וענישה מחמירה היא אחד האמצעים לכך. אכן, מבתי המשפט צריך לצאת הקול, כי החוטא בעבירת שוד ונלוויה יהא צפוי לעונשים חמורים, ודבר זה נאמר השכם והערב. בנוסף לאלימות, כמובן יש בכך כשל מוסרי של תקיפת הזולת לשם גזילת רכוש שהגזלן לא עמל בו. אכן, אין דין השודד עצמו כדין המסייע, או העובר עבירה נלווית אחרת – והדבר מוצא ביטוי במאפייני הענישה. על רקע זה, לא ראינו מקום להתערב במתחמי הענישה שנקבעו בגזרי הדין קמא.

כב. לוז ערעוריהם של כרים וענאן (ע"פ 1257/14, 1985/14) הוא כי יש להורות על ביטול הרשעתם. חוששנו כי לא נוכל להיעתר למשאלה זו. אכן, לפי כתב האישום המתוקן, כרים וענאן – הגם שהורשעו בסיוע לשוד – לא נטלו חלק אקטיבי בתקיפתם של המתלוננים. לכך יש לצרף את גילם הצעיר, ורקעם הנורמטיבי לרבות העדר עבר פלילי. אין להתעלם גם מפציעתו של כרים, המיוחסת למוחמד, בלא שאטע מסמרות. ואולם סבורנו, כי גם בכל אלה אין כדי להטות את הכף. יש לזכור, כי ההרשעה היא דרך המלך, וביטולה הוא החריג; יצוין, כי איננו נדרשים כאן לטענות כלליות בדבר ביטול הרשעתם של בגירים-צעירים, משהללו לא הועלו בערעורים (על כך ראו ע"פ 4466/13 פורטל נ' מדינת ישראל (22.5.14)). בנדון דידן סבורנו, כי באיזון שבין שיקולי גמול והרתעה – מזה, והאינטרס השיקומי בעניינם של כרים וענאן – מזה, ידם של הראשונים על העליונה, ככל שהדברים אמורים בביטול הרשעתם. נזכיר, כי בית המשפט חרג משמעותית בעניינם של כרים וענאן ממתחם הענישה שנקבע על-ידיו וגזר על השניים עונשי מאסר בעבודות

שירות, קרי, אין ניתן לומר שאינטרס השיקום ונסיבותיהם האישיות לא הובאו בחשבון בגזר הדין. בהקשר זה נוסף, כי לא התעלמנו מהמלצת שירות המבחן, הסמן השיקומי, אולם בסופו של יום – כאמור – הכף אינה נוטה לביטול ההרשעה.

כג. לא נוכל איפוא להיעתר לערעוריהם של כרים וענאן. עם זאת, ולבקשת שירות המבחן, תקוצר תקופת המבחן שנקבעה בגזר דינו של בית המשפט המחוזי, ותועמד על שנים עשר חודשים (חלף שמונה עשר חודשים). יתר חלקי גזר הדין יותרו על כנם. בשולי הדברים אאחל רפואה שלמה לאביו של כרים שלמרבה הצער חלה ותעודות הוצגו בפנינו.

כד. אשר לערעוריהם של מוחמד וסמיר (ע"פ 1890/14, 2669/14), אלה נסבים על פגיעה נטענת בעקרון אחדות הענישה. לא ראינו מקום – כאמור – להיעתר לטענות אלה. כעולה מכתב האישום המתוקן ומגזר דינו של בית המשפט המחוזי, מוחמד היה הרוח החיה מאחורי האירוע; הוא שידל את המתלוננים לשוב לערערה באמירת כזב, והוא זה שפתח את מסכת האלימות והמשיך בה. מוחמד הורשע בעבירת שוד, החמורה מן העבירות שבהן הורשעו המעורבים האחרים. פשיטא, כי עונשו צריך לשקף את החומרה שבהתנהלותו ובעבירה שבה הורשע, גם ביחס ליתר המעורבים באירוע לרבות סמיר, שותפו לכתב האישום, שהורשע בתקיפה חבלנית. לדברים נפקות לענייננו, כמו גם לתסקיר הלא-חיובי בעניינו של מוחמד, שקרא לענישה משמעותית ומציבת גבולות. נזכור, כי עונשו של מוחמד הוא בקצה התחתון של מתחם הענישה שנקבע לגביו בבית המשפט קמא. על רקע האמור, במכלול לא ראינו להתערב בעונשו של מוחמד. כן לא ראינו להתערב בגובה הפיצוי, שגם אם אינו נמוך אין בו חריגה בנסיבות, נוכח האלימות שנקטה על-ידי מוחמד כלפי המתלוננים, בשונה לעניין זה מכרים וענאן.

כה. באשר לסמיר; כמפורט מעלה, גם הוא נטל חלק פעיל באלימות. הוא אף הגדיל עשות, והכה את המתלוננים באמצעות אלה שנטל מרכב השברולט. סמיר הורשע אמנם בעבירה של תקיפה חבלנית, בעוד כרים וענאן הורשעו בעבירה של סיוע לשוד, אולם – בניגוד לשני האחרונים – השתתף באורח אקטיבי באירוע. מכל מקום, בהקשר הפגיעה בעקרון אחדות הענישה יש לזכור, כי עונש המאסר בפועל שהוטל על סמיר אינו חמור מזה שהוטל על כרים וענאן, וכי גם בעניינו של סמיר סטה בית המשפט לקולה ממתחם הענישה שנקבע. באשר לפיצוי, שהובלט בטיעונים, האלימות שהופעלה על-ידי סמיר והפגיעה במתלוננים מצדיקים, לגישתנו, אף כאן החמרה לעומת כרים וענאן. על-כן לא ראינו להתערב אף בעונשו של סמיר.

כו. איננו נעתרים איפוא לערעוריהם של מוחמד וסמיר. עם זאת, מצאנו לנכון לשנות מקביעתו של בית המשפט המחוזי בעניינו של סמיר בנושא אחד, ולהורות – לא בלי התלבטות – כי מעונש המאסר שהוטל עליו יופחתו ימי מעצרו. יתר חלקי גזר הדין – בעינם.

כללם של דברים

כז. כאמור, איננו נעתרים לארבעת הערעורים, בנתון לאמור בפסקאות כ"ג ו-כ"ו מעלה. בחתימה נביע את התקווה והאיחול, כי המערערים למדו וילמדו את לקח הפרשה העגומה ולא ישוּבו לסורם, ואיש כעניינו ימשיך בחייו באופן נורמטיבי.

כח. תוך שלושים יום יודיע הממונה על עבודות שירות לגבי המערערים בע"פ 1257/14, 1985/14 ו-2669/14 אם חוות דעתו

בתיקיהם (מעוכבי הביצוע) בעינן ויש צורך רק בתאריכים חדשים, או שמא נחוצות חוות דעת חדשות, ואם כן ינתנו אלה בתוך שלושים הימים הללו.

ניתנה היום, י"ח בסיון התשע"ד (16.6.2014).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
